

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XVIII. De Residentia Episcoporum. 3. Septembris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

mors representetur; cum Ecclesia, tam in actione Missæ, in qua Eucharistia consecratur, quam in conclusione precum, quæ coram eadem jam consecrata & Fidelium venerationi palam exposita recitantur, unâ eademque Collectâ æque utatur, quam S. Thomas Aquinas confecit, nimirum: *Deus, qui Nobis sub Sacramento mirabili passionis tuæ memoriam reliquisti, tribue, quasi sumus, ita nos Corporis & Sanguinis tui sacra Mysteria venerari, ut redemptionis tuæ*) hoc est passionis, ac mortis) *fructum in nobis jugiter sentiamus.* Quæ cum ita se habeant, Rituumque Interpretes & Scriptores, ob ea, quæ mox relata sunt, in varias abierint sententias, satis commendari non possunt ea, quæ prudenter, sapienterque decreta fuerunt a prædicta Sacrorum Rituum Congregatione, nempe, ut quælibet Ecclesia vel Diocesis suam retineat consuetudinem; itaut nihil immutetur in ea Diocesi, ubi Crux in Altari consuevit soleat, dum Missa celebratur, etiam si Sacra Eucharistia publicè proferretur: neque nova disciplina exciteretur in ea Diocesi, ubi contraria hujuscæ rei consuetudo jam pridem invaluerit.

Pontifex omnia super hac re proposuit, ut perspicuum sit consuetudinem, quæ invaluit alienam esse a Sacro Ritu.

Hæc omnia diligenter exposuimus, non quidem, ut hac de re plenum iustumque tractatum adornarem, sed ut ex eis cognitum esset atque perspicuum, quam alienum sit a Sacris Ritibus id, quod plures temerè & inconsultò peregerunt, nempe ut Sacrum facerent ad Altaria, in quibus Crux haud promineat inter Candelabra, sed exiguus tantum Crucifixus præfigatur Tabulæ alicujus Sancti, qui vel depictus, aut cælus majori Tabulæ Altaris adungi consuevit.

Si etenim, juxta Rubricas Missalis, Crux inter Candelabra statuenda est; si, juxta Cæremoniale Episcoporum, Crux ipsa cum Imagine Crucifixi Candelabris supereminere debet; si, juxta sensum Congregationis Sacrorum Rituum, non satis esse judicatur exiguus Crucifixus Tabernaculo infixus, cum Missa celebratur ad Altare, ubi Pyxis cum sacris Particulis in Tabernaculo includitur; si in præsentem non agitur de Altari, in cuius Tabula Imago Salvatoris Crucifixi primo loco Fidelibus exhibetur; nec minus de Altari, in quo Sacra Eucharistia publicè adoranda proposita sit; nemo est, qui non videat, praxim, de qua agitur, recentem indutam, proprioque Marte a privatis personis usurpatam, ex prædictis dicendam esse omnino improbatam; eoque magis, cum ex exiguo Crucifixo, qui præfigitur Tabulæ ejus Sancti, qui Altari superadditur, ea profectò utilitas non consequitur, quam proponit Ecclesia, dum Crucem inter Candelabra collocandam decernit. De hac re præclarissimus Vir Cardinalis Bona ita scriptum reliquit *Rerum Liturgicarum lib. 1. cap. 25. num. 8. : Ab aspectu siquidem Crucis Sacerdoti celebranti Passio Christi in memoriam revocatur, cuius Passio viva imago, & realis representatio hoc Sacrificium est, mortem eruentem Salvatoris nostri in cruce exprimens, tamquam idem Sacrificium, quod in cruce oblatum est, quomodo diverso modo offeratur : His postremis verbis indicatur orthodoxa doctrina, quam Tridentina Synodus declaravit sess. 22. de Sacrificio Missæ cap. 2.*

Itaque, Vos omnes, Venerabiles Fratres, ad quos hæc Apostolica scripta dirigimus, curam magnopere impendite, ne vestras in Dioceses irrepit consuetudo, quam superius explicavimus; quod si jam ipsa invaluerit, humanitatem prius, ac deinde severitatem, si opus fuerit, adhibentes, illam penitus convellite. De Sacrificio Missæ res agitur, adeoque nemo vestrum ignorat, a Tridentino Concilio eam tribui auctoritatem Episcopis, & Ordinariis Locorum, ut etiam tanquam Sedis Apostolicæ Delegati corrigere valeant pravæ consuetudines, quæ Ritu Missæ celebrandæ adversantur; Ita clarè desumi-

Adhortatio Pont. ad Episcopos, ne irrepit consuetudo adversus Sac. Ritus.

tur ex sess. 22. in Decreto de observandis, & evitandis in celebratione Missæ. Neque Vos lateat, nullum esse privilegium, aut immunitatem, quæ delinquentibus in hac re suffragari possit, ut vestra ab auctoritate, pœnisque per Vos irrogatis vindicentur; Idem sæpius confirmavit Sacra Congregatio Tridentini Concilii interpres, Decreto inhaerens ejusdem Synodi, quod paulò ante memoravimus: Id Fagnanus testatur ad Cap. Grave, num. 46. de Officio Ordinarii: his verbis: *Et generaliter hoc Decretum (de quo superius dictum est) censuit Sacra Congregatio comprehendere etiam Regulares, quantumvis exemptos, eosque ea omnia, quæ ab Ordinariis Locorum circa observanda, & evitanda in Missarum celebratione statuta fuerint, omnino servare teneri, ad idque etiam pœnis, & censuris Ecclesiasticis ab eisdem Ordinariis cogi & compelli posse.* Nos quidem his Literis eandem auctoritatem, quæ jam præditi estis, iterum Vobis confirmamus. Illud monendum superest, eam Nobis mentem haud esse, ut Imagines Sanctorum, quæ majori Tabulæ Altaris superadditæ sunt, de medio auferatis, cum fortasse defuturi non essent invidi, qui ut pietati vestræ maculam inirent, in vulgus disseminarent, Vos nullâ duci religione in eum Sanctum, cujus Imaginem Fidelium venerationi subducitis: Illud Vobis præcipimus, ut nullo modo patiamini rem Divinam fieri ad hujusmodi Altaria, nisi Crucifixus inter Candelabra ita promineat, ut Sacerdos celebrans, ac Populus Sacrificio assistens eundem Crucifixum facillè, & commodè intueri possint; quod evenire nequit, si exigua solum Crux minori Tabulæ defixa Fidelibus exhibeatur. Si ejusmodi corruptela in Diocesim non valde propagata est, facillè extingui poterit, si privatim Regulares aut Seculares Ecclesiarum Superiores de hac re moneantur: Sin autem latè per Diocesim invaluerit, tunc a Vobis Edictum necessariò promulgandum erit; quod his nostris Literis conformetur. Plura scribere Vobis præmittimus, quos prudentia, ac doctrinæ laude satis præstantes existimamus Auctoritatem nostram, ut rem perficiatis, & quoties opus fuerit, Vobis petentibus nunquam defuturam pro certo habeatis. Interim Fraternitatibus Vestris, & Populis cura vestræ commendatis Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XVI. Julii MDCCXLVI. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

Dat. die 16. Julii 1746.

De Residentia Episcoporum.

XVIII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

AD universæ Christianæ Reipublicæ statum, ad Ecclesiasticarum Legum custodiam, & Fidelium Populorum salutem, tam magni refert singulos Patriarchalibus, Primatialibus, Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis præpositos, in ipsis Ecclesiis, vel Diocesis sibi creditis assidue residere; ut difficile sit aliud ullum reperire Ecclesiasticæ disciplinæ caput, quod aut Conciliaribus Canonibus atque Decretis, aut Apostolicæ Sedis Constitutionibus & Sanctionibus, tam sæpe tamque impensè inculcatum fuerit & commendatum. Ut autem antiquiora Canonica statuta prætereamus, Nobis satis erit innere, quid hæc de re decreverit Sacrosancta Tridentina Synodus sess. 6. cap. 1. & sess. 23. cap. 1. de Reform.; tum ea quæ recol. mem. Prædecessor

Pontificum & Conciliorum sollicitudo quoad residentiam Episcoporum.

Noster Urbanus Papa VIII. præscripsit in sua Constitutione data apud S. Petrum die XII. Decembris Anni MDCXXXIV., quæ incipit *Sancta Synodus*, & in qua præcedentes aliorum Romanorum Pontificum Pii IV., Gregorii XIII., & Clementis VIII. Leges & Constitutiones retulit, confirmavit, & ampliavit. Neque opus est recensere omnes Encyclicas Literas; quæ, ad Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos de implendo hujusmodi Residentiæ onere identidem admonendos, ab hac Apostolica Sede mitti consueverunt; ut patet ex Epistola jussu Ven. Servi Dei Innocentii Papæ XI. Prædecessoris quoque Nostri scripta die v. Februarii Anni MDCLXXVIII., item ex alia die XXIV. Decembris Anni MDCCVII. a felic. record. Clemente Papa XI. ad suum & Apostolicæ Sedis Nuntium Neapoli commorantem conscripta, ut illius Regni Præsules ad residendum in propriis Ecclesiis & Diocæsihus adigerentur; necnon ex ejusdem Clementis Literis in forma Brevis datis die XXV. Maji Anni MDCCIX. ad Archiepiscopos & Episcopos Poloniae, qui obtentu barbarum & dissensionum, quæ tunc in eo Regno versabantur, suas reliquerant Ecclesias atque Diocæses.

Quid hac in re præstitit Sanctissimus Dominus Noster.

Neque porro Nos hac in re Apostolici Officii Nostri partes desiderari permisimus. Vix enim inscrutabili Divinæ Providentiæ consilio in hac suprema Ecclesiæ universalis specula collocati fuimus, quum veterem Prædecessorum Nostrorum morem in usum revocantes, ad Ven. Fratres omnium per Orbem Ecclesiarum Antistites Apostolica scripta direximus, quibus inter cætera salubria monita, hoc etiam de residendo in propriis Ecclesiis peculiari studio iis inculcare, & tam gravissima damna, quæ ex eorum absentia proveniunt, quam magnas utilitates, quas eorum præsentia conceditis ipsi Diocæsihus affert, ante oculos proponere non prætermisimus, ut videre est in §. 4. Epistolæ Encyclicæ die III. Decembris Anni MDCCXI. a Nobis conscripta, quæ in *Tomo I. Bullarii Nostri* nuper vulgati *num. II.* impressa est. Qui autem hominum corda scrutatur Deus, is sanè novit, quanto & quam acerbo animi Nostri dolore nonnunquam acceperimus, Ecclesiasticas Regulas ab aliquo ex Fratribus hac in parte violari, & quantopere studuerimus, nunc admonendo, nunc obsecrando, nunc increpando, absentes quidem per Literas, præsentem verò ipsa voce ad debitum Residentiæ Officium revocare. Quin etiam laudabilibus Prædecessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, in Nostra & Cancellariæ Apostolicæ Regula, qua Beneficia Ecclesiastica in octo anni mensibus vacatura Nostra dispositioni & collationi reservavimus, simul etiam iisdem Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis residentibus gratiam alternativæ mensium, certis modo & forma ab iis acceptandam, libenter obtulimus; nimirum ut quamdiu ipsi apud Ecclesias aut Diocæses suas verè & personaliter residerent, de Beneficiis hujusmodi Ecclesiasticis, quæ extra Romanam Curiam in Februarii, aliisque alternis anni mensibus vacare contingeret, dummodo aliàs dispositioni Apostolicæ reservata vel affecta non essent, liberè disponere valerent, facultatem tempore Pontificatus Nostri duraturam concessimus; quo scilicet iidem Episcopi, & majorum Ecclesiarum Præsules, ampliore potestate in Beneficiis prædictis conferendis sic obtinentes, hac etiam Apostolicæ Nostræ liberalitatis gratificatione instructi, ad personalem Residentiam prædictam libentius obeundam adducerentur.

Absentiæ causæ, & tempora a Concilio Tridentino permissa.

Quoniam verò & certæ quædam causæ adesse possunt, & hujusmodi occasiones incidere, propter quas, prævio Romani Pontificis assensu, & approbatione, liceat Episcopo a propria Eccle-

sia, & Diocæsi per aliquod definitum tempus abesse; ea verò absentia, quæ ad modicum tempus protrahitur, neminem desertæ Residentiæ reum constituit; ideo & in Conciliis, & in Apostolicis Constitutionibus, ad præcavendos abusus tam circa hujusmodi causarum & occasio- num relevantiam, quam circa tolerabilia temporum spatia, providæ statutz Leges & Regule reperiuntur. Et quidem iustæ ac legitimæ absentia Causæ a præfata Tridentina Synodo *ciat. cap. 1. sess. 23.* non aliæ agnitæ fuerunt, quam Christiana charitas, urgens necessitas, debita obedientia, & evidens Ecclesiæ, vel Reipublicæ utilitas. Verùm his etiam causis deficientibus, quum eadem Sacrosancta Synodus perpenderit, ex veterum Canonum sententia, minimè abesse videri eos, qui aliquantisper abfuerunt, & statim sunt reversuri; omnibus Ecclesiarum Antistitibus indixit, ut sibi licitum non putarent singulis annis, ultra duos aut tres ad summum menses, sive continuos, sive interruptos, extra proprias Diocæses commorari; eosque simul admonuit, ne per illius temporis spatium, Dominici Adventus, Quadragesimæ, Nativitatis, Resurrectionis Domini, Pentecostes item, & Corporis Christi diebus, ab Ecclesiis suis Cathedralibus abessent, nisi fortè Episcopalia munia in aliis Diocæsum suarum locis eos detinerent; eamque præterea rationem ab iis haberi voluit, ut absque ullo Gregis detrimento concessa uterentur libertate, & ut id *aqua ex causa fiat*; quibus verbis animi levitas, oblectationum cupiditas, aliæque futiles causæ penitus excluduntur.

Præfatus autem Prædecessor ad peculiare occurrentes casus descendens, Episcopi in Curia promoti unum concessit mensem (quem postea declaratum fuit, a die ipsorum propositionis in Consistorio computandum esse), quo mense elapso, singuli ad proprias Ecclesias se conferre deberent. Sed quum in Concilio Romano, habito a felic. record. Benedicto Papa XIII. Prædecessore pariter Nostro, Episcopi exposuissent, tam exiguo temporis spatio non posse a recens promotis sua in Urbe negocia expediri, idem Benedictus facultatem concessit Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali suo, & Romani Pontificis pro tempore in Urbe, ejusque Districti Vicario, ut præfatum unius mensis terminum, juxta casuum contingentiam, & causâ cognitâ, ad alios quadraginta dies, & non ultra, prorogare posset.

Præterea Episcopis ad Sacra Apostolorum Limina statutis temporibus visitanda personaliter accedentibus, supradictus Urbanus Prædecessor indulgit, ut, Ecclesiis citra Montes, & citra Mare positis præsiderent; per quatuor, qui verò Ultramarinis, & Ultramontanis Ecclesiis præessent, per septem menses continuos a Residentia in suis respectivè Sedibus faciendâ, hujusmodi Visitationis gratia, excusarentur.

Cum verò idem Urbanus declarasset, se, per ea, quæ in suis præfatis Literis constituerat, minimè sublatam voluisse dictam trium mensium licentiam a Concilio indultam; hinc plures ortæ quæstiones, & varia condita sunt Decreta, ab eodem Urbano ejusque Successoribus approbata; cujusmodi sunt, non licere trimestrem absentiam prædictam conjungere, sive cum eo tempore, quo permittitur Episcopis post suam promotionem in Urbe commorari, sive cum eo, quod ad peragendam Sacrorum Liminum Visitationem eidem concessum fuit: neque fas esse absentia tempora ita disponere, ut tres postremi menses unius anni continentur cum tribus prioribus mensibus anni subsequentis. Sicut etiam verum est prædictos menses conjungere cum eo anni tempore, quo, propter aëris insalubritatem, alicui Episcopo permittitur

Indultum Urbani VIII. a Benedicto XIII. ampliatum, pro Episcopis recens in Urbe promotis.

Item pro visitantibus Limina Apostolorum.

Decreta ad præcavendos abusus.

extra Diocesim degere; ne scilicet continuatis absentia temporibus, vernos simul, & activos menses, sive activos una cum autumnalibus, extra Diocesim duci contingat. Denique, ne quis indulgentia Sacri Concilii per fraudem abuti posset, declaratum fuit, predictam trium mensium vacationem intra cuiusque anni limites coerceri, ut qui uno anno usus ea non fuerit, non ideo sequenti anno diutius ab Ecclesia sua abesse valeat.

Et quoniam Tridentina Synodus sub Legibus, de Residentia huiusmodi ipsos etiam Sancta Romana Ecclesie Cardinales nominatim comprehendit; praefatus Urbanus Praedecessor, advertens nonnunquam evenire, quod aliquis ex Cardinalibus alicui Patriarchali, seu Metropolitanae; aut Episcopali Ecclesiae praepositus, unum simul ex Episcopatibus Suburbicariis obtineret, constituit, ut huiusmodi Cardinales in primordialis Ecclesiae, non autem apud Episcopatus Suburbicarios, residere tenerentur.

Denique tam in praedicto Concilio, quam in citata Urbani Constitutione, contra Transgressores huiusmodi Legum, quae ad Residentiam pertinent, gravissima poenae statuta fuerunt; quarum executionem idem Urbanus primò quidem demandavit Auditori Causarum Curiae Camerae Apostolicae: Verum biennio post totam huius materiae cognitionem delegavit Congregationi particulari a se deputatae, quam compositam esse voluit ex tunc, & pro tempore existentibus Cardinali Romani Pontificis in Urbe Vicario, nec non eiusdem Pontificis Datario, & Secretario Status, ac Secretario Brevium, duobus item Secretariis Congregationum negotiorum & consultationibus Episcoporum, & Regularium, ac interpretationis, & executionis Decretorum praedicti Concilii Tridentini respective praepositarum. Et quidem praedicto Cardinali Vicario facultatem tribuit, ut, iustis ex causis, & cum consilio praedictorum Praelatorum, concedere posset Episcopis licentiam absendi a propriis Ecclesiis, & Diocesibus spatio dumtaxat dierum quadraginta, ut in ipsius Urbani Literis datis die prima Januarii Anni millesimi sexcentissimi trigesimali sexti distinctius praescribitur.

Huius Congregationis Caput, seu Praefectus, ex quo eadem instituta est, semper fuit praefatus Cardinalis Vicarius pro tempore existens; quemadmodum eiusdem Secretarii munus is semper gessit, qui Congregationi Concilii Tridentini fuit a Secretis; unde etiam Nos ipsi, dum in minoribus constituti Officio Secretarii praedictae Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum fungeremur, per quoque munus Secretarii alterius Congregationis super Residentia Episcoporum simul sustinimus. Quae sane Congregatio, ut ex illius Secretariae Regestis apparet, tam ipsius Urbani Praedecessoris temporibus, quam aliis subsequens, non semel singulis Annis adunari consuevit; id quod a san. mem. Praedessore pariter Nostro Clemente Papa XI. in usum revocatum fuit, & identidem peractum; Nobismetipsis praefatum Secretarii munus obeuntibus, consecisque a Nobis, & impressis foliis, ea prorsus methodo, quae pro causis ad Congregationem Concilii pertinentibus observatur.

Ut autem Episcopi a suis Ecclesiis, vel Diocesibus licite abesse possint, quum praeter causam Canonicae, expressa quoque licentia Romani Pontificis, ut supra diximus, sit necessaria; excepto casu praedictae trimestris absentiae a Concilio permittit, pro qua nulla peculiaris requiritur licentia, quum idem Concilium Episcoporum abscedentium conscientiae relinquat, de aequitate causae iudicium facere; hinc est, quod quaecumque huius generis licentia olim indul-

geretur, per speciale Chirographum manu Pontificis signatum expediebatur. Postmodum vero inductus fuit mos describendi omnes huiusmodi licentias in unico Folio, quod Pontifici subscribendum deferabatur; quem sane morem a Praedecessoribus Secretariis inventum, Nos quoque servavimus.

Cum autem post absentiam duodecim annorum, quorum duos apud Anconitanam, & decem apud Bononiensem Ecclesias regimini Nostro successively commissas, assidue residendo transegiimus, in Urbem reversi, & ad Apostolicam Sedem, quamvis immerentes, evecti fuimus; Congregationis praefatae sessiones, materia forsitan deficiente, non amplius frequentari comperimus; neque porro Chirographa, aut Folia signanda Nobis oblata fuerunt; sed facta Nobis orationibus a Praelato dictatum Congregationum super executione, & interpretatione Concilii, & super Residentia Episcoporum Secretario, tam petitionum Episcoporum, qui vacationem a Residentia postulabant, quam Causarum, quibus huiusmodi petitiones innitebantur, relatione; nostroque desuper accepto responso; opportuna singulis Decreta perferri, eaque a Cardinali Vicario Nostro, tamquam praedictae Congregationis super Residentia Episcoporum Praefecto, signari consueverunt. Verum quum Nos haec agenda rationem pro rei gravitate nimis compendiarum iudicaverimus; visum est Nobis Motu proprio, & ex certa scientia, non solum pro debita, ut ajunt, actus solemnitate, sed etiam pro ipsius rei substantia, & pro maturiori examine causarum, quae ad huiusmodi licentias obtinendas afferuntur, infra scriptas leges, & ordinationes inviolabiliter in posterum observandas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, edicere & constituere.

Primum itaque relata superius Sacrosanctae Tridentinae Synodi Decreta, *sess. 6. cap. 1.*, & *sess. 23. cap. 1. de Reformat.* laudatasque Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum Pii IV., Gregorii XIII., Clementis VIII., & Urbani pariter VIII. Constitutiones, & Ordinationes, nec non omnes & singulas, quas supra inavimus, Resolutiones Apostolicae Sedis auctoritate editas, innovantes, & tam Decretorum, quam Constitutionum, Ordinationum, & Resolutionum huiusmodi tenores etiam veriores pro factis hic expressis, ac etiam de verbo ad verbum insertis habentes, & haberi volentes; illaque & illas, quatenus opus sit, iterum plenissime approbantes, & confirmantes; omnia & singula in ipsis contenta, ab iis, ad quos spectat, & pro tempore in posterum spectabit, attendi, & in his omnibus; quae Nostri hinc Literis non adferuntur; exactissime impleri & observari volumus, statimus; & in virtute sanctae obedientiae mandamus, atque praecipimus; non obstantibus quibuscumque privilegiis, aut contrariis, etiam quantumvis in veteratis, usibus & consuetudinibus, quae potius abusus & corruptelae dici debent; quibus, si forte adesse, aut allegari contingat, motu ac scientia simili, ac de praedictae Apostolicae auctoritatis Nostre plenitudine, derogamus, ac derogatum esse volumus & decernimus.

Secundo loco, & consequenter ad praemissa, adversus praedictarum Legum, & Constitutionum Transgressores, omnes & singulas poenas in eisdem Decretis, & Constitutionibus latas & comminatas, auctoritate quoque nostra confirmamus & innovamus; amissionis scilicet quartae partis fructuum unius anni, ipso facto ab iis incurrendae, qui legitimo impedimento, seu iustis & rationabilibus causis cessantibus, & absque expressa, ut praefertur, Apostolicae Sedis licentia, sex mensibus continuis extra suam Diocesim morando abfuerint; & amissionis alterius quartae partis

Quam olim intermissam Pontifex restaurare intendit.

Canonica, & Pontificia statuta confirmat, & innovat, contrariis non obstantibus.

Item poenas in contravenientes latas.

De Episcopis S. R. E. Cardinalibus.

Congregatio super Residentia ab eodem Urbano VIII. erecta.

Huius Congregationis praxis.

fructuum, eodem modo incurrenda, ubi hujusmodi absentia ad alios sex menses protrahatur; ut in prædicto Concilio Tridentino *sess. 6. cap. 1. de Reform.* statutum fuit; incursum quoque in peccati mortalis reatum, & obligationis restituendi fructus in absentia perceptos, nulla etiam prævia declaratione, eosque erogandi in Ecclesiarum fabricas, seu in subventionem pauperum ipsius loci, quacumque conventionem, seu compositionem pro hujusmodi fructibus malè perceptis prohibita; ut in eodem Concilio *sess. 23. cap. 1.* præscribitur. Similiter impositam a prædicto Pio IV. Prædecessore penam amissionis facultatum testandi & disponendi, si quæ transgressoribus hujusmodi competere dignoscantur; nec non inhabilitatis ad majores Dignitates, & Ecclesias obtinendas, quam præfatus quoque Prædecessor Clemens VIII. indixit, per omnia confirmamus, & innovamus. Quibus omnibus hoc etiam superaddimus, ut iidem transgressores omnibus & singulis Indultis, & Privilegiis, quæ forsitan ipsis, tamquam Pontificio Solio Assistentibus, concessa fuerint, ipso facto privati esse censeantur: Decernentes, sub Transgressorum nomine comprehendi non solum eos, qui præter tres menses a Concilio toleratos, absque legitima causa, & expressa Romani Pontificis licentiâ, extra proprias Dioceses commorantur; sed eos etiam, qui hujusmodi licentiam falsis simulativis causis dolosè extorquere non dubitaverint; vel eâ semel ritè rectèque obtentâ, præscriptos in eadem limites, ac præfixum tempus prætergressi fuerint. Quod si nihilominus aliqui, non minus Canonica statuta, quam propositas hujusmodi pœnas contemnerent, in sua contumacia obfirmati perseverare præsumperint; volumus adversus istos ad ulteriora cum effectu procedi, juxta mentem ejusdem Concilii Tridentini, quod in *citato cap. 1. sess. 6.*, Romanum Pontificem pro tempore existentem hortatur, ut suæ supremæ Sedis auctoritate in hujusmodi Transgressores ad severiorem Sacrorum Canonum normam animadvertat, atque etiam Ecclesiis ipsis de utilioribus Pastoribus provideat, sicut in Domino noverit salubriter expedire.

Tertio loco volumus & mandamus, ut prædictæ Congregationis super Residentia Episcoporum ab Urbano Papa VIII. institutæ exercitium, atque sessiones resumantur; confirmantes ipsius Præfecturæ munus dilecto Filio Nostro Joanni Antonio Tituli Sancti Martini in Montibus Presbytero S. R. E. Cardinali Guadagni nuncupato moderno Nostro in Urbe ejusque Districtu in spiritualibus Vicario, ejusque in Officio Vicariatus hujusmodi Successoribus; sicut etiam Officium Secretarii ejusdem Congregationis dilecto Filio Magistro Joseph Alexandro Furietto, ejusque Successoribus Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Secretariis; eosdemque statuantes in hujusmodi Congregatione nunc & deinceps pro tempore locum habere, & suffragium ferre, quicumque ea officia, & munera obtinent, sive obtinebunt in posterum, quæ in præcatis Urbani Prædecessoris Literis designantur. Præterea quum minimè expediat hujusmodi Congregationem Promotore Fiscali carere, Nos eum, qui in Tribunali prædicti Cardinalis Vicarii Urbis Officium gerit Promotoris Fiscalis, ejusque in Officio Successores pro tempore, ad idem munus obeundum deputamus in præfata Congregatione, cui ipsum, seu ipsos cum consultivo suffragio volumus interesse. At verò perpenderit, quod si Congregatio isthæc toties habenda foret, quoties ab aliquo Episcopo licentiam abscedendi a Diocesi peti contingeret, eadem aut propter frequentiam nimis onerosa evaderet, aut propter negotiorum levitatem tractu temporis negligi, & parvipendi posset;

volumus, atque statuimus, eandem tunc tantum cogendam, habendamque esse, quum aut a Nobis, sive a Successoribus Nostri Romanis Pontificibus, alicujus negotii cognitio ipsi remissa, & delegata fuerit: Aut, hujusmodi etiam remissione cessante, quoties de pœnis superius constitutis, adversus aliquem transgressorem ipsa decernendis infligendisque deliberandum fuerit; siquidem hujusmodi pœnarum modus, prout cujusque major, aut minor contumacia exegerit, ab eadem Congregatione statuendus erit, ut facta per ipsius Secretarium Nobis, seu Successoribus Nostri relatione, approbatæ Congregationis resolutione, ad hujusmodi pœnarum executionem cum effectu procedatur; aut denique quum aliquis Episcopus infantiam proponat abscedendi a propria Diocesi ratione alicujus muneris, sive officii, cujus ea dicatur natura esse, ut Apostolicum Indultum de non residendo ad longum tempus ipsi sit concedendum; Nos etenim hujusmodi Indulta nemini unquam concedi debere decernimus, nisi prævio causarum examine in eadem Congregatione peragendo; Nosstraque & Successorum Nostrorum scientia, & approbatione, & mediante expeditione Literarum Apostolicarum in forma Brevis; ideoque mandamus Nostro & Romani Pontificis pro tempore existentis Supplicum Libellorum Secretario, aliisque Secretariis quorumvis Congregationum, quibus ea de re preces oblata fuerint, ut illas in prædictam Congregationem super Residentia Episcoporum omnino remittant; simulque prohibemus Nostro, & Successorum Nostrorum pro tempore Secretario Brevis, nè Literarum Apostolicarum super Indultis hujusmodi exempla Nobis, aut Successoribus Nostri signanda, ullatenus afferat, nisi authentica documenta, tam de causarum examine in dicta Congregatione peracto, quam de Apostolica approbatione, & assensu consequenter emanatis, eidem fuerint exhibita.

Quarto loco statuimus, ut Folia superius enunciata in posterum omnino confiscantur, in quibus nimirum describantur nomina Episcoporum, quibus dantur Indulta commorandi extra Diocesim, unâ cum causis ab ipsis adductis atque probatis, & spatio temporis ad quod hujusmodi Indulta conceduntur; quæ quidem Folia a Romano Pontifice subscripta, in Tabulario prædictæ Congregationis, ut aliàs, asservari præcipimus: Quod tamen intelligi volumus non de iis Indultis, quæ per Apostolicas Literas in forma Brevis expedienda esse in paragrapho superiore descripsimus; sed de alterius generis Indultis, de quibus infra dicendum erit, quæque, post Pontificium assensum a Secretario requisitum & obtentum, expediri debent per Decreta a prædicto Cardinali Vicario Urbis, tamquam præfata Congregationis Præfecto, subscripta. Decet enim has quoque licentias non sine Pontificia subscriptione prodire; idque obtinebitur accedente Signatura Pontificis super prædictis Foliis, in quibus singulorum Indultorum tenores, & causæ a Secretario descriptæ erunt; quemadmodum elapsis temporibus, atque etiam a Nobis ipsis, dum hujusmodi Secretarii munere fungeremur, servatum fuisse narravimus.

Quinto loco, quoniam experiendo cognovimus, quod ad obtinenda Indulta commorandi extra Diocesim, infra scripta plerumque causa ab Episcopis afferri solent; nimirum aut necessitas assistendi personaliter alicui liti, seu controversiæ, in qua Ecclesiæ, aut Cleri sui, vel etiam propriæ Familiæ res agatur, quæque in Romana Curia introducta sit, vel alia in Urbe, in qua resideant majora Tribunalia, quorum ea de re judicium esse debeat; aut corporalis ægrotudo,

Addita pœna privationis Indultorum competentium Assistentibus Solio Pontificio.

Congregationem super Residentia Episcoporum, ejusque sessiones, in usum reducit.

Eique deputat Promotorem Fiscalem.

Præscribit occasiones, quibus aduari debeat.

Folia, cum expressione Indultorum, quæ conceduntur, ad Pontificis Signaturam deferri mandant.

Singulis absentia causis opportuna Rescripta comparat.

quã correptus fuerit Episcopus, dum extra Diocesim, Conciliaribus mensibus utens, morabatur, itaut ad eandem Diocesim reverti nequeat; aut adversa valetudo in ipsa Diocesi contracta, ad quam depellendam Medici putent necessarium fore, Episcopum aërem, & solum aliquantisper mutare; aut denique malignitas aëris in Diocesi vigens, quam aliquibus anni mensibus devitari oporteat: Et quoniam nec ulla ex praemissis causis, absque expressa Romani Pontificis approbatione, quemquam ab onere residendi eximere potest; & nisi certis expressis circumstantiis, iisque verificatis, difficile est ad hujusmodi approbationem ritè recteque procedere; necessarium Nobis visum est infra scriptas Regulas statuere, quas in singulis respective casibus ab iis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, observari mandamus, atque precipimus.

An, & quando per-
mittendum
Episcopo,
ut a Diocesi
absit.
causa Litis.

Si quis igitur in posterum licentiam petierit abscedendi a Diocesi sibi concredita, ut judiciali controversia, quae alibi vertitur, per se ipsum interfit; exprimere debet in precibus tum Locum, sive Urbem, in qua hujusmodi agitur, tum etiam an ea pertineat ad ipsam Oratoris Ecclesiam, seu Clerum, vel potius ad ipsius Familiam. Et quidem si ad Familiam pertineat, absque eo quod Secretarius Congregationis Pontificem, aut Cardinalem Praefectum adeat, rescribendum ab ipso erit, ut Orator ad effectum, de quo in precibus, utatur mensibus a Conciliis indultis. Quod si eis jam usus fuerit, ulterior ipsi licentia non concedetur. Si verò de ejus Ecclesiae, vel Cleri rebus agatur, exponi debebunt, tum status litoris, ejusdemque gravitas, tum causa, propter quas necessaria creditur in loco iudicii Oratoris praesentia; tum etiam declarandum, an mensibus Conciliaribus usus fuerit. Et quidem si nondum illis usus sit, rescribendum erit, ut eos in hujusmodi causam impendat. Si verò id amplius Episcopo integrum non sit, (qua in re nec dolus, nec fraus intercesserit), & alioquin ipsius instantia justa videatur, tantum illi temporis, & non amplius, ad commorandum extra Diocesim tribuatur, quantum iudicatum fuerit necessarium esse, ad Causa Defensores, Advocatos, & Judices de omnibus, quae ad rem pertinent, sufficienter instruendos. Si enim licentia abscedendi a Diocesi usque ad finalem exitum causae extendi deberet, nemo non videt, quam diuturna plerumque foret in hisce casibus Episcoporum absentia, & quam facile evenire posset, ut plerumque Dioceses complurium annorum spatio suorum Pastorum praesentia carerent.

Quid ratione
Infirmis
extra Diocesi
contracta.

Qui verò licentiam abscedendi petierint ratione infirmitatis extra Diocesim contracta dum vacatione a Concilio indulta uterentur, asserentes ea de causa regressum ad propriam Diocesim sibi prohiberi; exponere debebunt contractae infirmitatis qualitatem, & super ea testimonium Medici juramento firmatum exhibere. Atque ubi petita licentia ipsis indulgeatur, ea semper ad certum, ac definitum tempus concedi debet, adjecta quoque clausula *si tamen diu infirmitas duraverit*.

Quid ad
convalescendum
ex morbo
in Diocesi
contracto.

Ab iis autem, qui hujusmodi licentiam postulaverint, eò quod aëris mutatione opus sibi esse dicant ad convalescendum ex morbis, quos in suis Ecclesiis residendo contraxerunt, exprimendum erit in precibus, quo morbi genere, & quam graviter laborent; ac proferendum testimonium Medici, qui iurejurando testetur, utile ac necessarium Oratori esse, ut in aliam Regionem, atque aërem per aliquod tempus se transferat. Nec illud silentio praeterendum, an scilicet Orator, antequam morbo corripere, trimestri licentia a Concilio permisa usus fuerit: Si enim id nondum fecerit, &

tempus a Concilio indultum sufficiens ipsi non reputetur, poterit eidem concedi, ut per quatuor menses, in quibus tamen Conciliares Menses comprehendantur, a Residentia absens permaneat: At si praedictos Conciliares Menses, remoto omni dolo & fraude, jam extra Diocesim transegerit; tantum temporis ipsi indulgeatur, quantum ad confirmandam ipsius valetudinem verè necessarium esse prudenter judicabitur.

Qui tandem licentiam commorandi extra Diocesim postulabit propter malignitatem aëris, quem in sua Diocesi aliquo anni tempore insalubrem esse affirmet; is videat etiam, atque etiam quid agat: Et quidem pro veritate exponat, quibus anni mensibus perniciosus sit Regionis aër: Item an eadem Caeli temperies totam comprehendat Diocesim, itaut nullus intra ejus tractum locus existat, in quo suspicium illud tempus absque salutis detrimento transigere valeat; postremo an Conciliaribus Mensibus usus fuerit. Etenim si nondum eos sibi sumpsit, non agrè obtinebit Indultum abscedendi per quatuor menses (quatenus periculum ab aëre tamdiu durare censetur), in quibus tamen tres illi a Concilio permitti numerandi erunt: Si autem hujusmodi Concilii indulgentia jam usus fuerit, frustra novum Indultum praedicta de causa ab Apostolica Sede postulabit; sibi imputare debet, quod quum sciret certo anni tempore in sua Diocesi aërem insalubrem fore, concessos vacationis Menses in tempus illud non reservaverit. In omnibus autem absentia Indultis, quae ratione aëris insalubris in posterum concedentur, hanc clausulam adjici volumus: *Dummodo intra Diocesim aliquis locus non adsit, in quo aer salubris sit, & in quo Episcopus commorari possit*.

Quid ratione
aëris insalu-
bris.

Sane praedictus Urbanus Praedecessor non praetermisit eorum Antistitem causam considerare, qui Provincialibus Conciliis, vel Congregationibus, seu Assembleis generalibus, in quibus Ecclesiastici intervenire solent, personaliter interesse, sive in aliis muneribus, aut Reipublicae officiis, quae ipsorum Episcopatus, Ecclesiisque adjuncta sunt, ad certum tempus extra Diocesim occupari solent, ac debent; & his quidem in praesentata Constitutione licentiam abscedendi concessit pro eo definito tempore, quo ejusmodi Concilia, Congregationes, & Assembleae peragentur, exercitiumque muneris, seu officii publici eorum Ecclesiis adjuncti, actu duraverit; dummodo iis finitis, recto tramite ad Ecclesias sibi commissas sese conferrent; cujus concessionis aequitatem Nos quoque agnoscimus, eandem approbamus, & confirmamus. Sed quum idem Urbanus nihil statuerit de Episcopis, qui a Residentia sua loco discedunt pro Processuum in causis Beatificationum, aut Canonizationum compilatione, Apostolica auctoritate ipsis delegata; necesse est aliquid a Nobis pro his etiam casibus opportunè constitui.

Quid pro
celebrandis
Conciliis,
Assembleis,
Diastis &c.

Expediuntur a Congregatione Sacrorum Rituum Literae, quas vocant Remissoriales, & Compulsoriales, quibus committitur, ut supra dicti Processus auctoritate Apostolica conficiantur; eaque diriguntur tribus Episcopis, aut Superioribus Praelatis, cum clausula, ut *duo ad minus procedant*. Cumque in hujusmodi Episcoporum numero semper includatur Ordinarius loci, in quo Processus constituitur; fere contingit, e tribus, ad quos Literae sunt directae, unum dumtaxat a Residentia avocari. Ubi itaque aliquis Episcopus Titularis Ecclesiae in partibus Infidelium constituta haberi possit, volumus eum in praesentis Literis pro uno ex tribus Episcopis comprehendere. Quod si tres omnino Antistites in propriis Ecclesiis residentes ad

Quod pro
constituendis
Processibus
Apostolicis
in Causis
Canoniza-
tionum.

hujusmodi

hujusmodi effectum delegari oporteat, statuimus atque precipimus, ut Litera a prædicta Congregatione dirigantur Episcopis, qui viciniores sunt Diocesi, in qua Apostolicus Processus conficiendus erit. Quoniam verò non de re agitur, quæ duabus tribusve hebdomadibus perfici queat, sed quæ plurimum sæpe mensium, aut etiam annorum operam requirit; volumus, ut Episcopi, qui ejusmodi delegationem acceptaverint, necessariam licentiam abcedendi a Diocesi, causam absentia exprimitendo, petere & impetrare non omittant, sub penis adversus eos constitutis; qui absque causa extra Diocesim commorantur. In hujusmodi autem licentia concedendis, statuimus, ut Conciliares Menses semper comprehendantur, & præter eos, triginta dumtaxat dies, si opus fuerit, adjiciantur; nam & ad plura peragenda quadrimestre spatium sufficiens est; & si adhuc facienda superint, quatuor alii menses sequenti anno in idem opus infumi poterunt.

De præmissorum obsequantia præceptum.

Hæc sunt, quæ salubriter in Domino statuenda judicavimus, quæque pro regula, & norma in posterum haberi volumus, ut a Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, gravissimum, quod ipsis incumbit, Residentia officium exactè impleatur. Itaque Dilecto Filio moderno præfata Congregationis super eadem Residentia Secretario, ejusque Successoribus in perpetuum, injungimus, & in virtute sanctæ obedientia, sub penis contra inobedientes mandatis Apostolicis in re gravi, precipimus, atque jubemus, ut supplices Libellos pro parte quorumcumque Antistitum sibi oblatos, in quibus ea, quæ supra adnotavimus, expressa non fuerint, quibusque necessaria authentica documenta, superius pariter indicata, non sint adjuncta, nullo modo recipiant, multoque minus ad Pontificem referant: In Decretis autem, quæ post Pontificium assensum ab ipsis Secretariis in consueta audientia reportatum, a Cardinali ejusdem Congregationis Præfeto subscribenda erunt, superscriptas clausulas respectivè apponere non prætermittant; illud etiam expressè cavendo, ut quæ concedentur Indulta, a die Datæ ipsorum Decretorum decurrere intelligantur.

De onere denunciandi non residentes.

Denique Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Metropolitanos, & Episcopos omnes monemus, ut non solum ipsi statutas de Residentia leges adamussim observent, sed etiam memores sint Decreti a Sacra Tridentina Synodo editi *sess. 6. cap. 1. de Reformatione*, quo jubentur singuli pro virili parte in aliorum agendi rationem respectivè vigilare, & non residentes Romano Pontifici infra certum tempus denunciare. Nostri quoque, & Apostolicæ Sedis Nuntiis hoc idem demandamus, & injungimus; ubi intra ipsorum Nuntiaturæ Districtum aliquis Episcopus, seu Superior Prælatas existat, qui Canonicas Leges hac in parte violare dignoscatur.

Specialis commissio Nuntio Apostolico Neapoli commoranti injuncta.

Et quia Nobis relatum est, nullibi frequentius prædictas Leges ab Episcopis violari, quam in proximo Neapolitano Regno, (neque verò id mirum in tanto eorumdem numero), volumus, atque statuimus, ut in Indultis absentia, quæ pro Episcopis prædicti Regni in posterum expediri contingat, ad cæteras clausulas superius præscriptas, hæc etiam addatur, ut obtemperata licentia exhiberi debeat Apostolico Nuntio Neapoli commoranti, alioquin nullius roboris, & momenti habeatur. Nos siquidem prædicto Nuntio earundem præsentium tenore committimus, ut hujusmodi Licentias in acta sui Tribunalis referri faciat, itemque de causis, propter quas concessæ fuerint, inquiret, ac tempus in iis præfinitum observet, ad hoc scilicet, ut & per eum resciri possit, si quid obreptum,

aut subreptum fuerit in precibus; & ipsum latere nequeat, si quis præscriptos sibi limites transgrediatur, sive absque necessario Apostolicæ Sedis Indulto, extra tempora a Concilio permissa, longè ab Ecclesia, & Diocesi sua commoretur. Pro iis autem, qui, ut Nobis pariter relatum fuit, Dioceses suas deserant, & non quidem in Urbem Regni principem, ubi Apostolicus Nuntius moram trahit, sed in alias se conferunt ejusdem Regni Civitates, quin ipse Nuntius quidquam de ipsis audiat; injungimus eidem Nuntio, ut per Officiales suos, atque Ministros, quos in omnibus Diocesis retinet, curet se certior fieri de Episcopis, quicumque a propriis Diocesis recedunt: Ut & ii, qui obtentis licentiis abutuntur, & multo magis ii, qui proprio Marte se gerere præsumunt; (dum vel absque prævia licentia, præter tempus a Concilio indultum a suis Diocesis absent, vel si ob aliquem inopinatum eventum ab ipsis discedere compulsi fuerint, hujusmodi licentiam, statim ac ad destinatum locum pervenerint, petere & impetrare non curant;) severiori sacrorum Canonum, & Apostolicarum sanctionum censura subjiciantur.

Cæterum intendimus sub præsentium Literarum Nostrarum ordinatione, & dispositione etiam ipsos Venerabiles Fratres Nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, qui Patriarchalibus, Primatialibus, Archiepiscopalibus, & Episcopalibus Ecclesiis prædictis ex concessione, & dispensatione Apostolica nunc præsent, & in futurum præerunt, comprehendi, ac comprehensos esse, & fore.

Præsentibus quoque Literas, omniaque & singula in eis contenta de subreptionis, obreptionis, aut cujuscumque nullitatis, vel invaliditatis vitio, intentionisque Nostræ, ac quocumque alio defectu, etiam ex eo, quod in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, & præsertim ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, solemnitateque, & alia servanda, & adimplenda nullatenus servata, & adimpleta fuerint, ac quocumque alio colore, preteritu, occasione, & causa, etiam necessario exprimitenda, a quocumque notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illa aperitionis oris, restitutionis in integrum, vel aliud quodvis juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari nullo unquam tempore posse; sed semper perpetuoque valida, firma, & efficacia esse & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac per omnes, & singulos, ad quos spectat, & quomodolibet spectabit in futurum inviolabiliter observari, perinde, ac si in Consistorio Nostro secreto, & de eorumdem Fratrum Nostrarum consilio, & unanimi consensu emanassent: Sicque & non aliter in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices Ordinarios, vel Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, nec non prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuntios, prædictamque Congregationem super Residentia deputatam, & quocumque alios quavis auctoritate, & potestate fungentes nunc, & pro tempore existentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, declarandi, interpretandi, & definiendi facultate, judicari & definiri debere, & quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, etiam in Universalibus, Generalibus, Provincialibus, & Synodalibus

S. R. E. Cardinales præmissis legibus expressè comprehenduntur.

Literarum firmitati consultur.

Sublato & irritum &c.

Derogationes.

Conci-

Conciliis editis, vel edendis, nec non, quatenus opus sit, de non tollendo jure quaesito, aliisque Cancellariae Apostolicae Regulis, Statutis quoque, etiam juratis consuetudinibus, etiam diuturnis, & immemorabilibus, dictarum respective Ecclesiarum, nec non licentis, privilegiis, & indultis etiam Apostolicis, eisdem Ecclesiis, earumque Praefulis quomodolibet haec tenens concessis, omnibusque & singulis aliis, quae praedictis Urbanis suarum Literarum firmitati, & executioni voluit non obviare, ceterisque contrariis quibuscumque.

Ut autem eadem praesentes, & in eis contenta quaecumque, ad omnium notitiam deducantur, & ne aliquis illorum ignorantiam praetendere possit; volumus, quod eadem praesentes per aliquem, seu aliquos ex Curatoribus Nostros ad valvas Basilicae Principis Apostolorum, ac Cancellariae Apostolicae, & in Acie Campi Florae de Urbe publicentur, & earum copia ibidem affigantur, & affixae reliquantur, quae sic publicatae, & affixae omnes & singulos, quos concernunt, arceant & afficiant, non secus ac si eorum unicuique personaliter intimatae, & notificatae fuissent; quodque earundem praesentium Transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus Fides adhibeatur in Judicio, & extra illud ubique locorum, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibita, vel ostensa.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum Ordinationum, Constitutionum, Derogationum, Praeceptorum, Statutorum, & Decretorum infringere, seu eidem ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLVI, tertio Nonas Septembris, Pontificatus Nostri Anno VII.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 20. Septembris 1746.

XIX.

Firmanae Congregationi, quoad Gubernium tam Politicum, quam Oeconomicum Civitatis & Comitatus Firmi primitiva jurisdictione tribuitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

PATERNI prorsus studii, quo Civitatem nostram Firmam, ejusque Comitatum, & Incolas universos, pro imposito Nobis desuper Supremi Principis officio prosequimur, haud leve argumentum edidimus sub ipsum Pontificatus nostri initium; quum per Nostras in forma Brevis Literas datas die xx, Septembris Anno MDCCXL., Congregationis Firmanae nuncupatae, quae ad illius Civitatis & Comitatus negocia in Romana Curia & Urbe cognoscenda a dirigenda, a Praedecessoribus Nostri Romanis Pontificibus erecta fuerat, novam utilioreque formam constituimus, immutato veteri ipsius statu,

quo permanente, nec satis promptam fore, nec adeo proficuum, ut par erat, hujusmodi negotiorum & Casuum tractationem expeditionemque judicavimus. Ex qua sane providentia Nostrae dispositione quum uberiora in dies emolumenta ad optimum ipsius Civitatis & Comitatus regimen provenire dignoscantur, non illud tamen sequutum est, ut omnino sublata fuerit vetus quaedam controversia, quae dudum vigeat inter eandem Civitatem Firmanam ex una, & nonnullas Communitates Castrorum & Locorum ipsius Comitatus ex altera parte, super eo, an cognitio negotiorum Oeconomicorum tum ipsius Civitatis, tum Communitatum hujusmodi, ad praefatam Congregationem Firmanam privatim spectaret, vigore facultatum a san. mem. Praedecessore Nostro Innocentio Papa XII., in Literis super ipsius erectione die tertia Januarii Anno MDCXCII. emanatis, ipsi concessarum; seu vigore subrogationis hujusmodi Congregationis in locum Cardinalium Nepotum, sive aliorum Consanguineorum Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, quibus ejusdem Civitatis & Comitatus Gubernium, & omnimoda in eam, eumque jurisdictione per duo ferme saecula demandari, ac respective ab iisdem plenissime exerceri consueverat; an vero ad aliam Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium super Bono Regimine Communitatum Status Nostri universi deputatae, privatim potius pertineret, vigore amplissimarum facultatum, quae tam a felic. recordat. Clemente Papa VIII. Praedecessore pariter Nostro in Bulla erectionis ejusdem Congregationis, quam a sim. mem. Paulo Papa V., & Clemente Papa XI. eidem Congregationi tributa fuerunt, dum per suas respective Literas illius jurisdictionem quoad Communitates ejusdem Status Ecclesiastici in genere asseruerunt, seu declararunt, aut ampliarunt.

Quamvis enim in praedicta Civitate Firmana certus quidam Officialis existeret, Commissarius Tabellista nuncupatus, a Romano Pontifice, seu pro rerum circumstantiis, & pro collationis modo, ab ipso Firmanae Congregationis Praefecto ad hoc deputatus, ut revisis & examinatis, sub directione Gubernatoris pro tempore existentis, tam ipsius Civitatis, quam aliarum Communitatum de praedicto Comitatu, reddituum & expensarum Tabellis, eas in Urbem transmitteret ad praedictam Congregationem Firmanam; cujus esset opportuna Decreta & Mandata super earum Communitatum Oeconomico regimine condere & expedire; Nihilominus praefatae Communitates Locorum & Castrorum de Comitatu, sive ex praetensis gravaminibus in hujusmodi Tabellarum examine sibi aliquando irrogatis, sive ex peculiaribus quibusdam exemplis, quibus constabat praedictam Congregationem Boni Regiminis, pro extraordinarium quorundam onerum repartitione & exactioe, aliquos jurisdictionis actus exercuisse, variaque Decreta edidisse, ad Oeconomicum ipsius Firmanae Civitatis, & Castrorum statum aliquo modo pertinentia; saepe detrectarunt rerum suarum status atque Tabellas praedicti Commissarii, atque etiam Gubernatoris, ipsiusque Congregationis Firmanae iudicio & examini subicere, eorumque mandatis obtemperare; contententes, ad solam Congregationem Boni Regiminis hujusmodi Oeconomicorum negotiorum cognitionem spectare: Quae controversia pluries agitata, non sine Partium dispendio, & negotiorum confusione ac detrimento, nunquam tamen omnino dirempta, aut definita fuerat.

Cumque eadem quaestio nuper, occasione peculiaris ejusdem casus, iterum exorta, atque

Status controversia.

Quae advocatur ad Sanctissimum, &c.

Publicationis vis, & exemplorum auctoritatis.

Sanctio.

Dat. Pontificatus Anno 7. die 3. Septembris 1746.

Congregatio Firmana a Pontifice instituitur.